

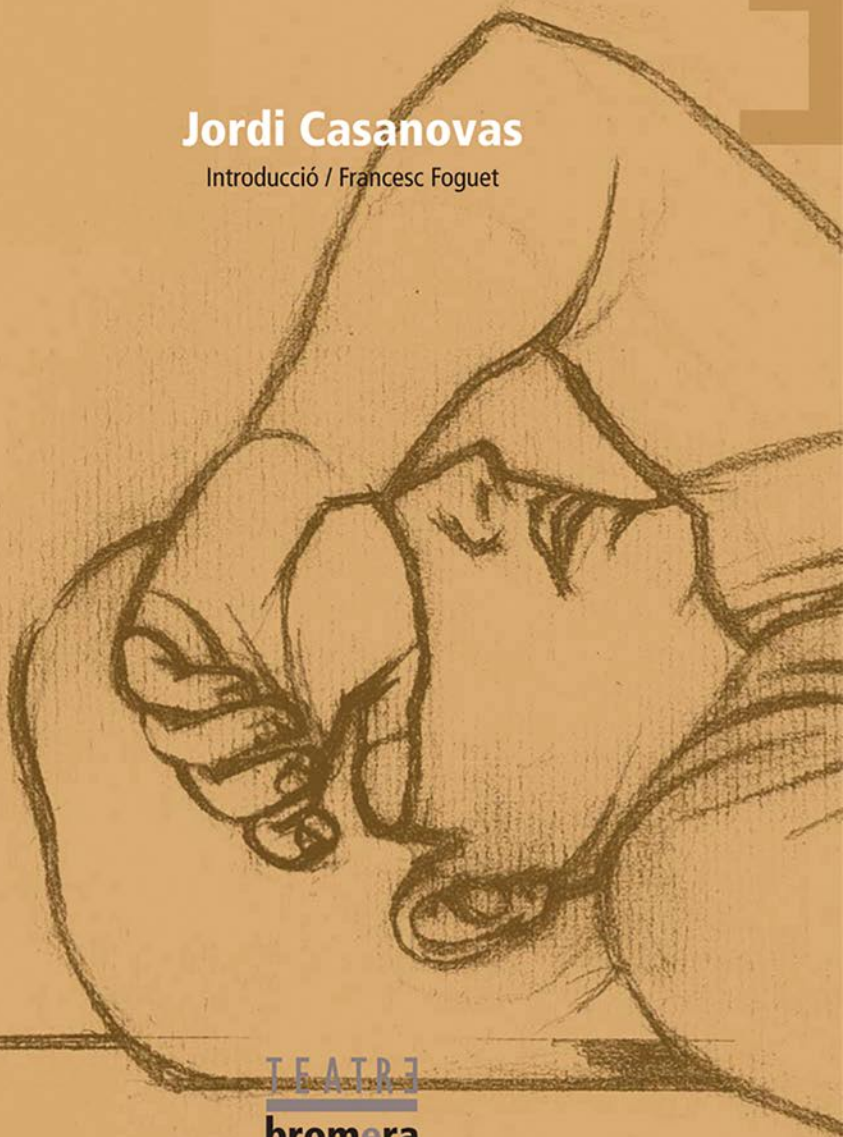
Estralls

Jordi Casanovas

Introducció / Francesc Foguet

Premi de Teatre Ciutat de València

TEATRE
bromera

PERSONATGES

SOLDAT	d'uns vint anys
HOME	d'uns cinquanta anys
MARE	d'uns quaranta-cinc anys
GENERAL	d'uns seixanta anys
DONA	d'uns trenta anys
MARK	soldat d'uns divuit anys
EARL	soldat d'uns divuit anys
NEN	nou anys
NENA	nou anys

Nota: alguns títols disposen d'una numeració per personatge per a facilitar-ne la lectura, i ordenar-lo temporalment.

En la posada en escena cal destacar els trets visuals que relacionen una escena amb l'altra.

ESCENA 1
EL SOLDAT DOS I L'HOME TRES

(Enmig de terra de ningú, un camp brut i fumejant. Hi ha un HOME ajagut a terra com si estigués prenent el sol. Vesteix amb roba de poble, una camisa de quadres i uns pantalons de pana o quelcom semblant. Entra el SOLDAT per la dreta, vigilant que no hi hagi perill per enlloc. No s'acosta del tot a l'HOME.)

SOLDAT. Escolti... vostè... *(L'HOME ni se n'adona que el criden.)* Ei... vostè... vostè... que em sent? *(L'HOME el mira però no li diu res.)* Sord de merda! Vol sortir d'aquí!

HOME. Jo no sóc sord.

SOLDAT. Ja sap qui és, doncs?

HOME. Avui no. Segur que hi va haver un dia que sabia qui cony era, però ara ja no ho sé...

SOLDAT. Surti d'aquí que hi hem de matar gent...

HOME. Jo ja hi estic bé...

SOLDAT. Si es queda aquí li fotrem un trau al cap sense voler i, segurament, el matarem...

HOME. Em matareu?

SOLDAT. És el més probable...

(Pausa.)

HOME. Tant me fot... jo aquí hi estic bé... i diria... que m'ha costat bé prou... trobar un lloc on hi estigués tan bé...

(Pausa.)

SOLDAT. Digui'm el nom...

HOME. Què?

SOLDAT. Que em digui el seu nom... si us plau...

HOME. Per a què el vols?

SOLDAT. Per a apuntar-lo com a baixa... sempre que sigui dels altres, clar...

HOME. Ah...

(Silenci.)

SOLDAT. Què, doncs?

HOME. No me'n recordo...

SOLDAT. No recorda el seu nom?

HOME. Ara, no...

SOLDAT. Se'n fot de mi, oi? Em veu jove i se'n fot de mi, no?

HOME. És la pura veritat... no me'n recordo...

SOLDAT. Si em diu el nom... podré avisar la seva família perquè el vingui a recollir...

HOME. Doncs, mira, és igual... no cal que te'l doni... perquè d'aquí no me'n vull moure...

SOLDAT. Digui'm, com a mínim d'on ve...

HOME. No ho sé... escolta... jo fins ara estava tranquil, aquí... i tu m'has de venir a tocar els collons...

SOLDAT. I jo estava tranquil allà... però el general l'ha vist amb els binocles i m'ha cridat i m'ha dit: veus aquella merda que hi ha allà al mig?... treu-la que fa nosa...

HOME. Aquella merda que hi ha allà al mig?

SOLDAT. Així ho ha dit...

HOME. Digues-li que no em moc... que aquí estic la mar de bé... estic ajagut sobre unes pedres... però ja li he agafat la forma... hi estic còmode... com mai abans... sereu prou rucs si us creieu que marxaré d'aquí...

SOLDAT. Doncs l'acabaran matant...

HOME. No sé ni qui sóc... ni si tinc ganes de ser algú...

SOLDAT. Però deu tenir ganes de viure, no?

HOME. Si no sé ni qui sóc...

SOLDAT. Què vol dir?

HOME. No sé quina vida tinc...

SOLDAT. No recorda res de res?

HOME. No... quina és la vida que haig de voler viure?

(Silenci. El SOLDAT deixa la motxilla que carrega al terra.)

SOLDAT. Faré una cosa... li vaig dient noms i em diu si algun li sona d'alguna cosa...

HOME. Com vulguis...

(Pausa.)

SOLDAT. Artur?

HOME. No...

SOLDAT. Albert?

HOME. No...

SOLDAT. Arnold?

HOME. No...

SOLDAT. Armand?

HOME. No... tampoc...

SOLDAT. Andrew?

HOME. No, cony, no... no em sona pas... canvia de lletra...

(Pausa.)

SOLDAT. Bill?

(Pausa.)

HOME. No... mira, deixa-ho estar... perquè ara m'estàs
fotent nerviós... i jo estava la mar de bé...

SOLDAT. Escolti... jo no el puc deixar aquí...

HOME. Per què?

SOLDAT. Jo no sóc així... jo no he deixat mai ningú per-
què el matessin... seria el primer cop...

HOME. Mala sort...

SOLDAT. I a sobre?... no porta cap document a sobre?...
alguna cosa que em pugui dir la seva identitat...

HOME. No ho sé...

SOLDAT. Jo mateix avisaré la seva família i el venim a
buscar abans que comencem...

HOME. Quan començareu?

SOLDAT. Això serà aviat...

(Mira amb uns binocles cap a la banda esquerra.)

SOLDAT. Els de l'altre cantó sembla que ja estan a
punt...

HOME. Se'ls veu perillosos?

SOLDAT. D'aquí, tot és tan petit que sembla que te'ls
puguis carregar amb una bufada... però a mesura que
s'acostin...

HOME. Doncs, va... fot el camp...

SOLDAT. Miri's la roba... no li recorda res... potser hi
porta alguna documentació...

(L'HOME no es mou.)

HOME. No crec que porti res.

(El SOLDAT, per primer cop, s'acosta a prop de l'HOME. Li comença a regirar les butxaques de la camisa i dels pantalons.)

SOLDAT. Segur que hi ha de dur alguna cosa... ni que
sigui un brodat a la camisa...

HOME. No em toquis! No em toquis!

(Malgrat els crits contra el SOLDAT, l'HOME no oposa resistència, es deixa fer o, simplement, no es mou.)

SOLDAT. Alguna cosa haurà de sortir. *(De cop, el SOLDAT treu un mocador d'una butxaca.)* Ho veu?! Ja ho deia, jo...

HOME. Deu ser per a mocar-me...

SOLDAT. Miri... hi ha un parell d'inicials brodades...

HOME. Quines?

SOLDAT. La erra i la ema...

HOME. No em sonen, no...

SOLDAT. Faci memòria... que es rendeix de seguida...

HOME. No... és que no ho he sentit mai, això... erra...
ema.

SOLDAT. No sé si la primera és el nom i la segona el cognom... o a la inversa... hi ha massa possibilitats...

HOME. Deixa-ho estar...

SOLDAT. No, cony... ara no el deixo estar... ja és una cosa d'orgull... vull acabar de fer bé la feina...

(El SOLDAT es queda pensatiu.)

HOME. Què? Se t'acut alguna bestiesa?

SOLDAT. No. Deixi'm pensar...

HOME. Jo sí que en tinc, de temps... no pateixis...

SOLDAT. Podria anar a buscar algú que reconegués aquest mocador... llavors em podria dir qui és vostè...

HOME. Sí...

SOLDAT. Però a vostè no el puc deixar aquí...

HOME. Fa estona que hi sóc... no ve d'aquí, ara...

SOLDAT. Fem una cosa... no es mogui... jo tornaré amb algun conegut seu...

HOME. No em penso moure, no...

(El SOLDAT mira cap a la dreta. Mira a l'horitzó.)

SOLDAT. D'acord, val més que me'n vagi que em demanen... ara preguntaré a tothom a veure si li sonen aquestes inicials i, si no, aniré cap al poble...

HOME. Fes el que vulguis... però quan estiguis una mica enfeinat... segur que te n'acabes oblidant, de tot això...

SOLDAT. Li he donat la meva paraula... Senyor...

HOME. Va.... Tira... tira...

(El SOLDAT es carrega la motxilla a l'esquena, mira al seu voltant i se'n va. Fosc.)

ESCENA 2
LA DISTINCIÓ

(MARK i EARL, dos nois joves que van vestits amb uniforme, enmig de terra de ningú. Al fons s'hi veu l'HOME i el SOLDAT de l'escena anterior. Se'ls veu de lluny. L'HOME i el SOLDAT fan les mateixes accions que al final de l'escena anterior. La perspectiva ha canviat. MARK i EARL entren caminant, miren a banda i banda. MARK li clava un cop a EARL.)

MARK. Earl, has vist aquells que hi ha allà?

EARL. Casun déu... no em fotis més esglais...

MARK. Que els veus o no?

EARL. On?

MARK. Allà!

(EARL mira.)

EARL. Sí, tens raó...

MARK. Que són dels nostres o són d'ells?

EARL. Per què ho vols saber?

MARK. A tu què et sembla?

EARL. Vols dir que importa massa, això?

MARK. Qui em va parir... si són d'ells els haurem de matar... i jo encara no sé com va aquest collons de fusell... com a mínim ens hauríem d'entrenar una miqueta...

EARL. No ho sé si són dels seus... no ho sé...

MARK. Doncs ho hem de descobrir, perquè si no, no els costarà una merda de fotre'ns un tret al cap... perquè segur que ells s'han entrenat... i si s'han entrenat... la primera bala que ens enviïn segur que ens pica al front...

EARL. I com et penses entrenar?

MARK. No ho sé... podem posar unes pedres i a veure qui les toca.

EARL. Jo sempre he tingut una punteria que fa cagar...

MARK. I com és que estàs aquí?

EARL. Que ho sabia jo, que feia falta punteria?... que ho sabia, jo? Eh, què dius?

MARK. Ves...

(Miren de nou cap al fons. A l'HOME i al SOLDAT.)

EARL. Doncs, des d'aquí... no et sabria dir si són homes o són oques...

MARK. Són homes!

EARL. Ho dius molt ràpid, tu...

MARK. Et dic que són homes...

EARL. Doncs fixa't en l'uniforme que porten...

MARK. Van vestits com homes... no com oques...

EARL. Ja.... Però quin uniforme porten?

MARK. Per què?

EARL. Per saber si són amics o enemics...

MARK. Tampoc sé quin és el vestuari de l'enemic...

EARL. I no tenim cap manual?

MARK. Manual de què?

EARL. Manual d'uniformes... de trets facials... de colors de la pell... jo què sé... d'alguna manera hem de saber si els desgraciats que ens trobem són amics o enemics, no? Alguna cosa ens ha de fer distingir els bons dels dolents, no?

MARK. Doncs jo no en tinc cap... *(Pausa.)* No sigui que ens l'haguem deixat...

EARL. Què fem, doncs?

(Pausa.)

MARK. Mira... agafem-ho tot i fotem el camp...

EARL. Cap on?

MARK. Anem a practicar una mica... disparem als arbres, d'acord?

EARL. D'acord...

(L'EARL es queda dret, parat, mirant al fons. Mentrestant, MARK agafa totes les seves coses.)

MARK. D'acord... marxem!

(Fosc.)